"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ପବିତ୍ର ହୋଇ ଗତି-ସଦଗତିର ଯୋଗ୍ୟ ହୁଅ କାରଣ ପତିତ ଆତ୍ମା ଗତି-ସଦଗତିର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିନାଶୀ ବାବା ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିତାବ୍ରତା କାହାକୁ କହିବା ? ସେମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ ଶୁଣାଅ ?

ଉତ୍ତର:- ପିତାବ୍ରତା ସେହିମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି, ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି, ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ୟାଦରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି ସୁପୁତ୍ର ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ଧାରଣା କରିପାରିବେ । ସଦା ସର୍ବଦା ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସେବାର ହିଁ ବିଚାର ଚାଲିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ପାତ୍ର ପବିତ୍ର ହେବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ସେମାନେ କେବେହେଲେ ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡପତ୍ର ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ମୁଝକୋ ସାହାରା ଦେନେ ବାଲେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ବାବାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସମାନ ରୂପେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଯିଏ ଆନ୍ତରିକ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହ ବାବାଙ୍କର ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ, ସେହିମାନେ ହିଁ ଆନ୍ତରିକ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ— ବାବା ସବୁ ଆପଣଙ୍କର କମାଲ, ଆମେ ତ କିଛି ଜାଣିନଥିଲୁ । ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ପାଇଁ ଆମେ ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲୁ । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ମାୟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଯୋଗ୍ୟ କରିଦେଇଛି, ସେମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ କିଏ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ନର୍କକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କିଏ କରୁଛି ? ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଗତି ଏବଂ ସଦଗତି ଉଭୟ ପାଇଁ ବାବା ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ କେହି ବି ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପତିତ ଅଟୁ । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ପତିତ ଅଟେ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି କେହି ବି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କଥା ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସି ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ପବିତ୍ର କରାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି ପରମଧାମରେ ବସି ପବିତ୍ର କରିପାରିଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଏତେ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତେ କାହିଁକି ?

ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଅଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ କିପରି ଦେବା ଉଚିତ୍— ଏଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର । ଶିବାୟ ନମଃ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ମାତା-ପିତା ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ତ ରଚନା ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ସ୍ରଷ୍ଟା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବା ହୋଇଥିବେ, ତେବେ ମାଆ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ପିତା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ନିରାକାରଙ୍କୁ ହିଁ ଈଶ୍ୱର କୁହାଯାଉଛି । ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ସର୍ବଦା ଜଣେ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ କିପରି ଦିଆଯିବ— ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଭଗବାନ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେହି ଭଗବାନ କିଏ ? ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ତେବେ ବାବା ବି ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟେ । ଏହି ନିରାକାର ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । କାହା ଦ୍ୱାରା ତ ବୁଝାଇବେ ନା! ନଚେତ୍ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କିପରି କରାଇବେ ? ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜ୍ୟ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ? ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା କିଏ ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ଈଶ୍ୱର ପିତା ହିଁ ହୋଇଥିବେ । ତେଣୁ ସିଏ ନିରାକାର ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଯେବେ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକନିବାସୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରଚନା କରାଯାଉଛି, ତେଣୁ ଏମାନେ ରଚନା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ସ୍ଥୂଳଲୋକନିବାସୀଙ୍କୁ ଭଗବାନ କିପରି କୁହାଯିବ । ଦେବତାୟ ନମଃ ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବାୟ ନମଃ, ଏହା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ତ ବାରମ୍ବାର ଗୋଟିଏ କଥା ବୁଝାଇବ ନାହିଁ । ଏହି କଥାକୁ ତ ଜଣ-ଜଣ କରି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ଏହି କଥା ପ୍ରତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ କରାଇବାକୁ ହେବ । ଯିଏ ବି ଆସୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବୁ । ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ତୁମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । ଈଶ୍ୱର ପିତା ହିଁ ଗୀତାରେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ଶିଖାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ପ୍ରଥମ କଥା । କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ନୁହେଁ । ରୁଦ୍ର ଭଗବାନୁବାଚ ବା ସୋମନାଥ ଶିବଭଗବାନୁବାଚ କୁହାଯାଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଜୀବନ କାହାଣୀ ନିଜସ୍ୱ ଅଟେ । ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଆଉ ଜଣଙ୍କର କାହାଣୀ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯିଏବି ଆସୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଏହି ମୂଳକଥା ହିଁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । ସିଏ ପିତା, ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସିଏ

ସ୍ୱର୍ଗ ରଚୟିତା ଈଶ୍ୱର ପିତା, ଇଏ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ବିଲକୁଲ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଗୀତା, ବାକି ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଗୀତା ଉପରେ ଆଧାରିତ । ତେଣୁ ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ଭଗବତ୍ ଗୀତା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ କ'ଣ ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିକୁ ମାନୁଛ ? ଆରେ, ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମାନିବେ ନା । ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ କ'ଣ ମାନିବେ କି । ହଁ, ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି ନିଶ୍ଚିତ । କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର ଅଛି । ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ତ' ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ, ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ବାବାଙ୍କଠାରୁ । ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ତା'ର ପୁସ୍ତକ ତିଆରି ହୋଇଛି । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ତ ଗୀତାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ ? ଗୀତାରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗର କଥା ରହିଛି । ରାଜଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହିଁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଇଛି । ଭଗବାନ ତ ଆସି ପତିତ କରାଇବେ ନାହିଁ ନା । ସେ ତ ପବିତ୍ର ମହାରାଜା କରାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ ଏହା ଲେଖାଅ— ବାସ୍ତବରେ ମୋର ନିଶ୍ଚୟ ହେଉଛି ଯେ ଇଏ ମୋର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଶିବାୟ ନମଃ, ତୁମେ ମାତା ପିତା... ଏହି ମହିମା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ଅଟେ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଏହି ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଆସି ହିଁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତିର ଫଳ କ'ଣ ଏକଥା ତୁମେ ବୁଝିଗଲଣି । ଯିଏ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଫଳ ମିଳିବ । ଏହି କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ତୁମ ଭିତରେ ବି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ବାବା ତୁମର ଅବିନାଶୀ ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଜଗତଅମ୍ବା, ଜଗତପିତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ଆଦମ ଏବଂ ଇଭ୍ ତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଇଭଙ୍କୁ ମାତା କୁହାଯାଇଛି । ପ୍ରକୃତରେ ଇଭ୍ କିଏ, ଏକଥା ତ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ହଁ, କେହି ତ' ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ ନାହିଁ । ପାଠପଢା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ପାଠ ପଢି-ପଢି ବାରିଷ୍ଟର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି, ତେଣୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ - ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମାତା-ପିତା.... ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟରେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଏବଂ ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । କ'ଣ କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ରହିବ ? ଆଚ୍ଛା, ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ତ' ପବିତ୍ର କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କର୍ତ୍ତା ଈଶ୍ୱର ପିତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର ଏବଂ ଶିବବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ରଚନା, ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ବଡ-ବଡ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖିଦେବା ଦରକାର ଯଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ସହଜ ହେବ । ତେବେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନା ବିଷୟରେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଯିବେ । ରଚୟିତା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା କୌଣସି ରାଜା ନୁହଁନ୍ତି, ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ, କୃଷ୍ଣ ରାଜପଦ ପାଇଥିଲେ, ପୁଣି ହରାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି ରାଜତ୍ୱ ପାଇବାକୁ ହେବ । ଚିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଇ ପାରିବ । ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତ' ରହିଛି ନା । ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଦେବାରୁ ଭାରତ କଉଡିତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ଭାରତ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଇଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ବାବା ହିଁ ପ୍ରଥମେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆ ରଚନା କରିଥିଲେ । ଏବେ ତ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ଗୀତାରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗର କଥା ରହିଛି । ବିଦେଶୀମାନେ ମଧ୍ୟ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଗୀତାରୁ ହିଁ ଶିଖିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମର ପିତା କିଏ ? ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଯଦି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ରାଜଯୋଗ କିପରି ଶିଖାଇବେ ? ଏହି ଭୁଲ୍ ଉପରେ ଖୁବ୍ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ ସେବା କରିବାରେ ତତ୍ପର ଥିବେ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ବିଚାର ଆସିବ । ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ କି ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିବେ । ଅଶରୀରୀ ହୋଇ, ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବେ, ପତିବ୍ରତା ଅଥବା ପିତାବ୍ରତା ହୋଇ ବାବାଙ୍କର ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହେବେ ।

ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଯୋଗ କର । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ନା ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛ, ନା ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ପବିତ୍ର ହେଉଛି । କୁହାଯାଏ ବାଘୁଣୀର କ୍ଷୀର ରଖିବା ପାଇଁ ସୁନାର ପାତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ପିତାବ୍ରତା ହେବା ଦରକାର । ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପିତାବ୍ରତା ବହୁତ କମ ଅଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ତ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେପରିକି ଛୋଟ ପିଲା । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଯେପରି ପିଲାଙ୍କୁ ଛୋଟ ବୟସରୁ ବିବାହ କରି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ନା । ପିଲାଙ୍କୁ କୋଳରେ ବସାଇ ବିବାହ କରାଯାଇଥାଏ । ଯଦି ପରସ୍ପରର ବନ୍ଧୁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ ତେବେ ତୁରନ୍ତ ବିବାହ କରାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ପିଲା ଭଳି ହୋଇଗଲ ନା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ର୍ନିବନ୍ଧ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଆମେ ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ, ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । କିଛି ହେଲେ ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ନା । ୫-୬ ବର୍ଷ ରହି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଅଥବା ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଛାଡପତ୍ର ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟା ଏହିପରି ହଇରାଣ କରିଥାଏ ।

ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଶୁଣାଇବା ଦରକାର— ଶିବାୟ ନମଃ । ବାବା ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ଜ୍ଞାନ

ସାଗର ଶିବ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କ’ଣ କରିବା ଦରକାର ? ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ର ପାଖରେ ଯେଉଁ ଖାଲି ସ୍ଥାନ ଅଛି, ଏଠାରେ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ଶିବବାବା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଭୟଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭିନ୍ନ । ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ବୁଝାଇଲେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିବ । ଏହି ପାଠ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ପଢାଯାଉଛି । ଏହିପରି ପାଠପଢା ଆଉ କେଉଁଠାରେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅନୁଭବ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ସ୍କୁଲରେ ପାଠପଢା ସରିଲେ ଆମର ଫାଇନାଲ ପରୀକ୍ଷା ହେବ । ଏହାପରେ ଆମେ ଯାଇ ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ଗୀତା ଶୁଣାଉଥିବା ଆତ୍ମା ଏପରି କଥା ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ବାବା ହିଁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଅଟନ୍ତି, ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ଦୁନିଆରେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ନୁହଁନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଯେଉଁମାନେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ କରିଛ, ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀମାନେ ହିଁ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ବାବା ହିଁ ନିଜେ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପୂଜ୍ୟ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ପୂଜ୍ୟ ହେବେ । ଭକ୍ତିର ଫଳ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳିବ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ପାଠପଢି ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି— ଏକଥା କେଉଁଠାରେ ଲେଖାଯାଇନାହିଁ । ଭୀଷ୍ମ ପିତାମହ ଆଦି ଜାଣିଛନ୍ତି ନା ଯେ ଏମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ବାଣ ମାରିଲାବାଲା ଆଉ କିଏ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ କୌଣସି ଏକ ଶକ୍ତି ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ଶକ୍ତି ଏହାଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦେଖିବେ ନା । ଯେପରି ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଖୁଆଇବା ସମୟରେ ଆତ୍ମା ଆସି ଦେଖିଥାଏ ଯେ ଇଏ ଅମୁକ ଅଟେ । ଖାଇବା ସମୟରେ ଆଖି ଆଦି, ଖାଉଥିବା ଆତ୍ମା ଭଳି ହୋଇଯିବ । ଏମାନେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ଶରୀର ଆଧାର ନେଇଥା’ନ୍ତି । ଏହିସବୁ କଥା ଭାରତରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ଥିଲେ ଏମାନଙ୍କ ଜନ୍ମ ଦାତାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ବୋଲି ଗଣନା କରାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ମାତାପିତା ତ କମ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ୍ ହୋଇଛନ୍ତି ନା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମହିମା ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ଉଭୟ ନିଜ-ନିଜର ରାଜଧାନୀରେ ରହିଥା’ନ୍ତି । ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମାତା-ପିତାଙ୍କଠାରୁ ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଅଧିକ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଥାଏ । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ନା । ତେଣୁ ଆମର ଗୁପ୍ତ ଖୁସି ରହୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛି ଏତେ ମାତାମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀର ନେଇଛି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଳନା ହେଉଥିଲା, କାହିଁକି ନା ଏହା ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରା ଅଟେ । ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଭୋଲା ଭଣ୍ଡାରୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ପୁଣି ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଏମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପାଳନା ହୋଇଚାଲିଛି, ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିବେ ।

ପ୍ରଥମେ ଯେବେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ କରୁଛ ତେବେ କୁହ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ— ଇଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଈଶ୍ୱରପତା କିପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ? ଏହି ଲେଖା ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ପଢିବା ମାତ୍ରେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିପାରିବ । କାହାକୁ-କାହାକୁ ତ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଦୁଇ ତିନି ବର୍ଷ ଲାଗିଯାଏ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ ଆସି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବାକୁ ହେବ ନା । ବାବା ଆସି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ବାବା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇ, ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ତ ତଳକୁ ଖସିବାର ହିଁ ଅଛି । ଏହା ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ପ୍ରମାଣ କରି କହିବାକୁ ହେବ ଯେ - ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନକାରୀ ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ବିଲକୁଲ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯିଏ ଆମକୁ ରାଜତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବାବା ଆମକୁ ରାଜ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଆମେ ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଏକଥା ଭାବିଲେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ସାରା ଦିନ ଖୁସିରେ ନାଚିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପିତାବ୍ରତା ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ କରିବାର ସମୟକୁ ବଢାଇ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତି ଭାବରେ ଦେବାର ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ୱ ଉନ୍ନତିର ଯଥାର୍ଥ ଚଷମା ପିନ୍ଧି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ଅବହେଳା ପଣିଆରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ କେବଳ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯାଞ୍ଚ କରିଥା’ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଚଷମା ଅବହେଳା

ପଣିଆର ହୋଇଥାଏ, ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ମୁଁ ଯେତିକି ବି କରିଛି, ବହୁତ କରିଛି । ମୁଁ ଏହି ଆତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଭଲ, ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କମୀ ତ' ନାମୀଗ୍ରାମୀ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ମଳ ହୃଦୟରେ ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଚଷମା ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱ ଉନ୍ନତିର ହେବା କାରଣରୁ ସେମାନେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ନିଜକୁ ହିଁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କାହାରିକୁ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ । ମୋତେ ହିଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାସ୍, ଏହି ଗୋଟିଏ ଲଗନରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାକୁ ସର୍ବ ବଂଶ ସହିତ ସମାପ୍ତ କରିଦିଅ ତେବେ ବେହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶାଳ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱର ନିଶା ଚଢ଼ିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****